

Forleden afholdt vores statsminister en naturkonference på Marienborg. Da vi hørte hende, når vi hører disse oplæg og når vi læser den forskning og de beretninger som ligger bagved, så er der for mig ingen tvivl. Vi hører til i naturen og har ikke med evolutionen udskilt os så meget, at vi kan undvære det, som naturen tilbyder.

Vi falder til ro, når vi omgiver os med naturtyper, som taler til os og tilbyder tryghed, udsyn og stimulerende sanseoplevelser. Vi ved endog at børn lærer bedre, når de kommer jævnligt ud i naturen og at ældre vedligeholder ressourcer bedre, når de er aktive i naturen. Vi ved også, at forskellige dyr som hunde, heste, æsler og får har noget særligt at tilbyde, som bliver særligt effektivt, hvis vi passer aktiviteterne ind med naturophold.

Der er derfor rigtigt mange gode argumenter for, at ophold i naturen, socialt arbejde på landbrug og i naturen og undervisning med udgangspunkt i natur og landbrug, skal være en integreret del af vores velfærdstilbud i Danmark.

Vi har allerede en stor underskov af både private, offentlige og halvoffentlige tilbud som arbejder med disse effekter. Ofte er der imidlertid en stor mangel på viden om, hvorfor det virker og hvordan det virker. Det resulterer i, at f.eks. visiterende kommuner ikke ved hvad de reelt køber, når de går ud på markedet og studerende som på f.eks. bacheloruddannelser kan have svært ved at finde relevant viden, når de vil arbejde med emnet, enten det er til en opgave eller i deres fremtidige arbejdsliv.

Mangel på viden resulterer også i dårlig planlægning f.eks. når der projekteres nye institutioner, behandlingssteder og hospitaler. Der er viden, der indikerer, at der kan udvikles endog meget effektive behandlingstilbud, hvis vi anvender den eksisterende forskning som afsæt for mere forskning, praksis. metodeudvikling og undervisning. De kommende pædagoger, lærere, ergoterapeuter, fysioterapeuter, sygeplejersker, landmænd og gartnere, skal kende til den eksisterende viden, skal kunne omsætte den til praksis og skal indgå i projektudvikling sammen med forskere. Det er et vigtigt mål for os.

Vi skal også sikre at den underskov af sociale entreprenører som allerede er der i dag, får bedre vilkår at arbejde under og at de myndigheder som ønsker at anvende tilbuddene får kvalificeret deres valg. Socialtilsynet er ikke tilstrækkeligt når det gælder dette. Dels er dette tilsyn ikke relevant for mange mindre tilbud som ikke falder ind under sociallovgivningen, dels mangler der fokus på emner

som sundhed, sikkerhed og velfærd. Det gælder f.eks. de involverede dyr. Og der mangler viden om metoderne og forskellige uddannelsers mulige kvalificering af tilbuddene. Det er således en helt særlig disciplin at udvikle en mærkningsordning, som kan skabe tryghed hos forbrugerne og sikre at de kvalificerede tilbud med en høj kvalitet er dem som kommer til at drive udviklingen i Danmark.

Vi skal have styr på om indsatsen er vidensbaseret, at vi har de faglige kompetencer til at yde den indsats, vi lover, at vi håndterer dyrene forsvarligt med udgangspunkt i deres behov, at sikkerheden er i orden og at vi værner om naturen.

Lige nu findes der en masteruddannelse i naturbaseret terapi og sundhedsfremme på Københavns universitet og på Århus og Ålborg universiteter arbejdes der med både forskning og formidling af Antrozoologi, relationen imellem mennesker og dyr. Der er meget, der er undervejs, men vi skal også have praktikerne med. Det er dem der skal prøve teorierne af og arbejde med metodeudvikling. Ideelt set skal vi have greencare ind på de offentlige professionsuddannelser i arbejdet med dyr, natur, have og landbrug. Vi kan begynde med at understøtte de eksisterende uddannelser så greencare bliver fællesfag og vi kan udarbejde kriterier og godkendelser af private uddannelsesstilbud.

I Greencare netværket arbejder vi for at få hævet barren så forskning, kvalificering af tilbud og uddannelse går hånd i hånd. Det kan vi langt fra gøre alene. Vi skal have skabt nogle alliancer imellem det politiske niveau og fonde. Vi ser gerne at vi på det overordnede plan bliver overflødige. Implementeringen af greencare er en samfundsopgave. Vi kan som eksemplet fra Holland, sætte gang i processen ved at etablere et nationalt videncenter for greencare.

Debatten i dag håber jeg gør det tydeligt, hvilke barrierer der er og hvordan de kan overkommes. Vi skal have en greencare sektor i Danmark, baseret på viden og engagement. En sektor som ligeværdigt kan samarbejde med de lande i verden, som for længst er i gang med at udvikle området til fælles gavn for social, undervisnings- og sundhedssektorerne. Områder som er under et alvorligt pres.

Vi har en del svar, men fremtiden rummer muligheder, som vi endnu kun har løftet en flig af. Hver gang forskningen løfter et lille blad i fortællingen om naturen og dens effekt, så fortæller det i virkeligheden noget vigtigt til os, om det at være et menneske. Derfor er videns baseret greencare et samfundsanliggende.